

The Development of Reading Skills Aloud for True Diphthongs and Improper Diphthongs by Using Skill Exercises for Students in Grade 6, Ban Bo Luang School, Hot District, Chiang Mai Province

Worawut Kawee^{1*} Akarachai Chaisawaeng¹ and Atthaphong Phiwhleung¹

¹ Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus, Thailand

* Corresponding author. E-mail: thomworawut@gmail.com

ABSTRACT

This article aimed (1) to compare reading skills aloud in diphthongs before and after learning by using exercises; and (2) to study the opinions of grade 6 students toward learning activities. The sample group was Grade 6 students at Ban Bo Luang School by using a specific selection method, pre-experimental research of model with using one group pre-test post-test design. The research tools were learning management plans, exercises, pre- and post-tests and a questionnaire on students' opinions towards learning activities. The data were analysis including mean, standard deviation and percentage. The results of the research were as follows Comparison of reading skills aloud diphthongs by using exercises of grade 6 students at Ban Bo Luang School. There was a result of reading aloud diphthongs of the students before learning that the mean from everyone were equal 9.87. The number of students who read diphthongs aloud had a total of 16 people with the highest ability equal to 103 points, representing 85.83 percent, with the lowest ability equal to 67 points, representing 55.83 percent. In summary, the students' ability to read aloud diphthongs after class had the mean from everyone equal 14.18. The results of students' opinions towards learning by using learning activities were as follows: overall, it was found that the students' opinions on learning by using learning activities had the highest average level. When considering each issue, it was found that the students' opinions on the teacher's learning were a good example for the students with the highest mean. Followed by students' opinions on teacher learning, having many main teaching techniques and teachers having good teaching skills with the highest mean. The students' opinions towards learning were good teacher interaction with the highest mean.

Keywords: Reading Skills, Diphthongs, Skill Practice

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบโดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

วรวิทย์ กาวี^{1*} อัครชัย ชัยแสง¹ และ อรรถพงษ์ ผิวเหลือง¹

¹ มหาวิทยาลัยมหาจุฬารามราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: thomworawut@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกหัด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ (2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง รูปแบบการวิจัยทดลองขั้นต้น ด้วยวิธีการใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว เพื่อวัดผลก่อนและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกหัด แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกหัด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง มีผลคะแนนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยจากทุกคนเท่ากับ 9.87 จำนวนนักเรียนที่การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีทั้งสิ้น 16 คน มีความสามารถสูงสุดเท่ากับ 103 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.83 มีความสามารถต่ำสุดเท่ากับ 67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 55.83 โดยสรุปแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยจากทุกคนเท่ากับ 14.18 และผลความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ ในภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายประเด็นพบว่า นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูมีเทคนิคหลากหลายในการสอนและด้านครูมีทักษะการสอนที่ดีมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ทักษะการอ่าน, คำควบกล้ำ, แบบฝึกทักษะ

© 2023 JAE: Journal of Applied Education

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเครื่องแสดงถึงเอกลักษณ์ประจำชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันและการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคนในชาติทำให้เกิดความสะดวกและการสื่อสารที่มีความเข้าใจตรงกันอีกทั้งภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งต่างๆ เพราะการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นทักษะความเข้าใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้ภาษาเป็นสื่อของความคิด ความเข้าใจ และแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมตลอดจนนำไปใช้พัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคง (กรมวิชาการ, 2545) และการสอนภาษาไทยนั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงก็คือ ทักษะในการสื่อสารได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะทั้งสี่จะเกิดขึ้นได้นั้นต้องผ่านกระบวนการคิดที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ให้คิดเป็นจึงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นอกจากนี้ภาษาไทย ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กรมวิชาการ, 2544)

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ในด้านการศึกษาภาษาจัดเป็นวิชาทักษะอันเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่นๆ ผู้ที่มีความสามารถหรือทักษะทางภาษาดีจะสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ดีด้วย อีกประการหนึ่งการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกันนั้นจะสัมฤทธิ์ผลเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ภาษาสื่อสารด้วยการพูดหรือภาษาเขียนก็ได้ ในส่วนของการสื่อสารด้วยภาษาพูดนั้นมีความสำคัญที่การออกเสียง ถ้าผู้พูดออกเสียงได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วชัดเจน ก็จะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย ซึ่งส่วนมากมักจะประสบปัญหาในประเด็นของการออกเสียง “ควบกล้า” (แสงระวี ฌรงคะชวน, 2542) ดังที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2526) ตอนหนึ่งว่า “ภาษาไทยเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ คนไทยโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่ต้องรักษาเอาไว้ ปัญหาเฉพาะด้านการรักษาภาษามีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน”

“การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องอาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น รัก กับ ลัก, ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกัน ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้” การออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยนั้นมีปัญหาในการออกเสียงค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะ เสียงพยัญชนะที่ผู้ใช้ภาษาออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องมีทั้งพยัญชนะเดี่ยว เช่น ร ล ส ท และ พยัญชนะประสมที่เป็นคำควบกล้าทั้ง 11 เสียงในภาษาไทยปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้านั้นมักเกิดขึ้นกับผู้ใช้ภาษาทุกกลุ่ม ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการออกเสียงคำควบกล้าจะออกเสียงยากกว่าการออกเสียงที่ไม่มีความควบ และไม่ได้รับการฝึกฝนให้ออกเสียงอย่างถูกต้อง เมื่อเกิดความเคยชินก็จะออกเสียงตามสบาย จนในที่สุดก็กลายมาเป็นปัญหาของการสื่อสารภาษาไทย นอกจากการใช้ภาษาผิดพลาดด้วยสาเหตุดังกล่าวแล้วสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทยและมีอิทธิพลต่อการออกเสียงและการเขียนภาษาไทยด้วย (ดุขฎิพร ชานีโรศานต์, 2526)

โรงเรียนเป็นสถาบันสำคัญอีกแห่งหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคำควบกล้าที่ไม่ถูกต้องโดยเฉพาะการออกเสียงคำควบกล้า หากนักเรียนไม่สามารถออกเสียงคำควบกล้าได้หรือออกเสียงได้ไม่ชัดเจน ครูซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่สอนนักเรียนต้องคิดค้น หาแนวทางการพัฒนาแก้ไขและสอนให้นักเรียนออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง ทศนา ธาณิวรรณ, ม.ป.ป. (อ้างถึงใน ธฤต ภูณสุวรรณรักษ์, 2549) ได้เสนอแนะการสอนอ่านออกเสียงควบกล้าไว้สองขั้นตอน ขั้นแรก คือขั้นการฟัง ในขั้นนี้ ครูต้องเป็นต้นแบบที่ถูกต้องในการออกเสียง เพื่อให้ให้นักเรียนสังเกตความแตกต่างการออกเสียงคำควบกล้า และคำที่ไม่ควบกล้า ขั้นที่สอง คือ ขั้นอ่านออกเสียง เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ฝึกออกเสียงคำที่ถูกต้องตามครู หากปฏิบัติตามขั้นตอนดังกล่าวจนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำเหล่านี้ได้แล้ว ครูก็สามารถฝึกคำอื่นๆ ต่อไปได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูโดยตรงที่จะสร้างแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น ครูจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอนเพื่อให้แบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพสูงและเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยปีที่ผ่านมา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ได้พบว่านักเรียนมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้าแท้และคำควบกล้าไม่แท้ร้อยละ 56.25 (ผลสัมฤทธิ์การวัดผลก่อนเรียน) เมื่อนักเรียนออกเสียงผิดจนเกิดการคุ้นชินทำให้เกิดปัญหาในการเขียนคำควบกล้าแท้และคำควบกล้าไม่แท้ด้วยเช่นกัน ปัญหาต่อมาคือนักเรียนแยกความแตกต่างของเสียงคำที่ควบกล้าและไม่ควบกล้าไม่ได้เมื่อนักเรียนเขียนตอบคำถามหรือใบงานที่มีคำควบกล้า จึงเขียนตามการออกเสียงของนักเรียนคือไม่มีตัวอักษรควบ ปัญหาการออกเสียงควบกล้าควรที่จะได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการแก้ปัญหาคำควบกล้าของนักเรียน โดยได้นำแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ามาใช้ในการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ การวิจัยทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Research) ด้วยวิธีการใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว – วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One group Pretest - Posttest Design) สัญลักษณ์ (T1 - x - T2)

E หมายถึง กระบวนการทดลอง

T1 หมายถึง มีการทดสอบหรือเก็บคะแนนก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด

T2 หมายถึง มีการทดสอบหรือเก็บหลังเรียน

โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนโรงเรียนบ้านบ่อหลวงทั้งหมดจำนวน 307 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง ตำบลบ่อหลวง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 16 คน โดยใช้วิธีการแบบเลือกเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือ ได้แก่ แบบฝึกทักษะคำควบกล้ำแท้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีทั้งหมด 6 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำควบกล้ำแท้ ซึ่งเป็นชุดเดียวกัน แบบทดสอบนี้เป็นแบบปรนัย จำนวน 60 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน และแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 แผน ใช้เวลาแผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 6 ชั่วโมง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 รวบรวมข้อมูลจากการสังเกตนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาไทยพร้อมทั้งหาวิธีการแก้ไข

3.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - Test) ใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ แล้วบันทึกผลแบบการให้คะแนน

3.3 ทำการทดลอง โดยให้นักเรียนใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

3.4 ทำการทดสอบหลังสอน (Post - Test) โดยใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ในชุดแบบฝึกทักษะการอ่านแบบเดียวกับก่อนเรียน

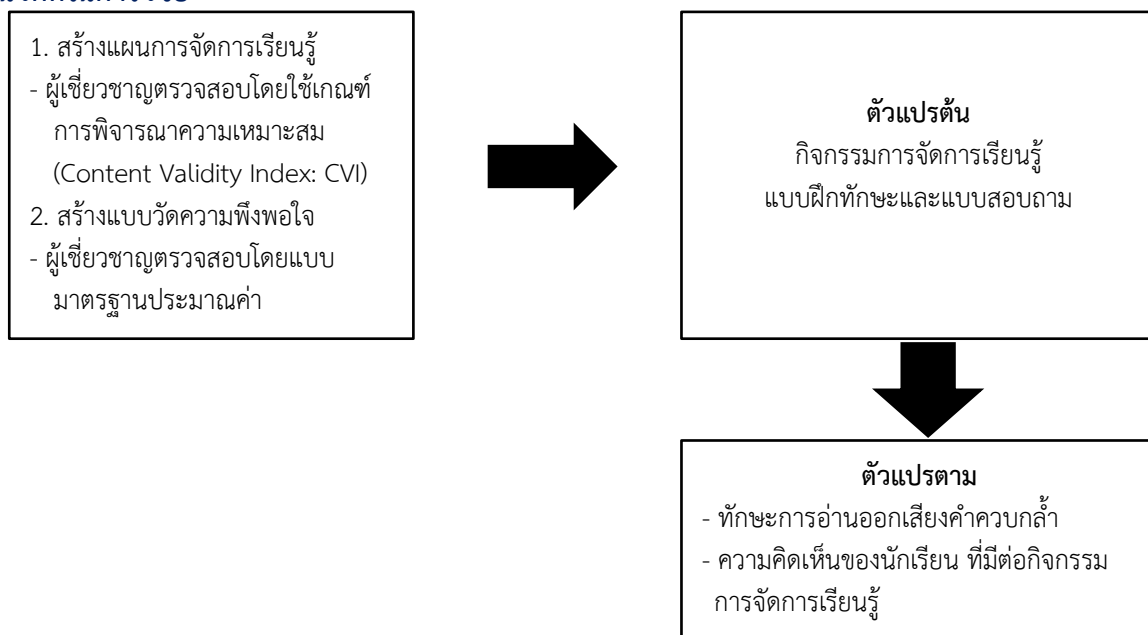
3.5 เก็บคะแนนผลงานการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ 1) ค่าเฉลี่ย 2) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) ร้อยละ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่

ผลการเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ มีผลคะแนนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนก่อนเรียน ($\bar{X} = 9.87$, S.D. = 2.77) จำนวนนักเรียนที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีทั้งสิ้น 16 คน มีความสามารถสูงสุดเท่ากับ 103 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.83 มีความสามารถต่ำสุดเท่ากับ 67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 55.83 โดยสรุปแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ($\bar{X} = 14.18$, S.D. = 2.48)

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ ดังนี้ การเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง ก่อนเรียนและหลังการจัดการเรียนรู้รายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

การทดสอบ	จำนวน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	16	60	34.50	4.82
หลังเรียน	16	60	49.62	6.14

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยก่อนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 34.50$, S.D. = 4.82) หลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 49.62$, S.D. = 6.14) ซึ่งค่าเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

ผลความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ ในภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.73) รองลงมาคือ นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูมีเทคนิคหลากหลายในการสอนและด้านครูมีทักษะการสอนที่ดีมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.64) นักเรียนมีความเห็นต่อการเรียนรู้ด้านครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.63)

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความคิดเห็นด้านครูผู้สอน	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ครูมีทักษะการสอนที่ดี	4.43	.64	มาก
2. ครูมีเทคนิคหลากหลายในการสอน	4.43	.64	มาก
3. ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.35	.63	มาก
4. ครูเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียน	4.27	.73	มาก
โดยรวม	4.37	.66	มาก

จากตารางที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย ดังนี้ ผลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน

อภิปรายผล

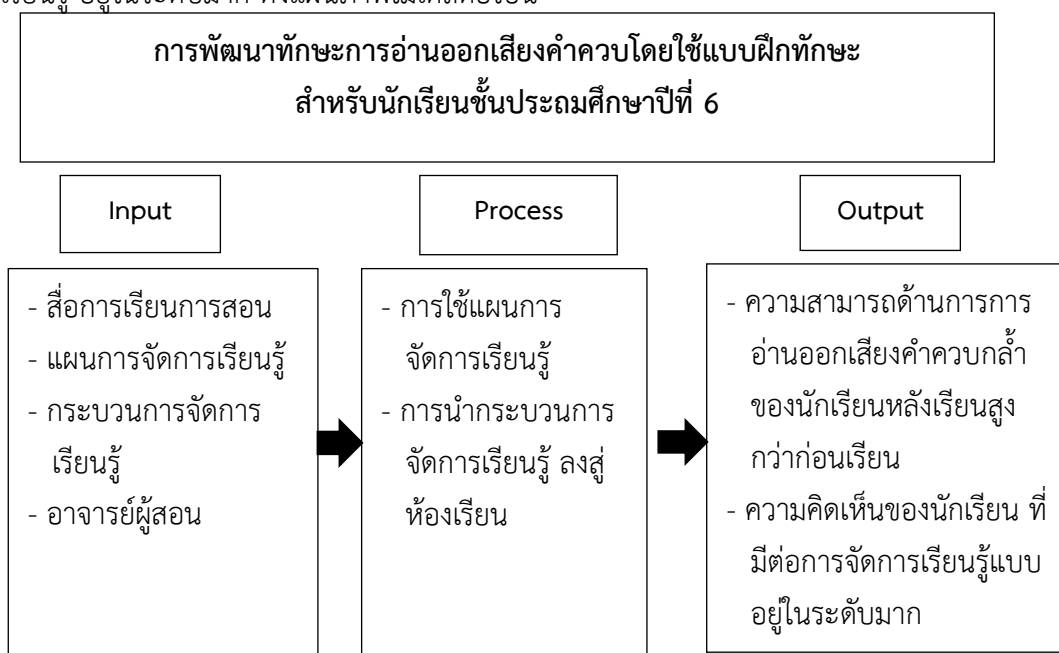
ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกหัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .50 เพราะว่า แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ทำให้นักเรียน เกิดความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนให้สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับ สุภารัตน์ เอกวาณิช (2520) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว คำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จำนวน 70 คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำจำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียน มีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น และ ศรีประภา ปาลสุทธิ์ (2523) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึกจากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกสามารถพัฒนาการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนได้

ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เพราะผู้วิจัยมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน มีแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน และมีการจัดสื่อที่น่าสนใจทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน สอดคล้องกับ ญัฐวรรณ นิธิสมบัติสถิต, รังสรรค์ มณีเล็ก และ สุกลรัตน์ มิ่งสมร (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่าน เขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่เกาะ พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการ

อ่าน เขียนคำควบกล้ำ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ระดับมาก และ ลัดดาวัลย์ พงษ์เขตกรณ์ (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาหนังสือส่งเสริมการอ่านชุด คล่องแคล่วคำควบกล้ำเพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยหนังสือส่งเสริมการอ่าน ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

องค์ความรู้ใหม่

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบโดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ได้จริง และส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาของนักเรียนที่สูงขึ้น และความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ดังแผนภาพโมเดลต่อไปนี้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบ่อหลวง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ มีพัฒนาการด้านอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงกว่าก่อนให้แบบฝึกทักษะ เพราะว่ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ทำให้นักเรียน เกิดความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนให้สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และผู้วิจัยมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน มีแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน และมีการจัดสื่อที่น่าสนใจที่ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.1 ควรแจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าว่าจะใช้วัตรกรรมนี้ในการทำวิจัย เพื่อขอความร่วมมือในการปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้

1.2 ควรนำวัตรกรรมนี้ไปใช้กับนักเรียนในช่วงชั้นที่สูงขึ้น เนื่องจากจะมีความพร้อมและมีฐานความรู้ที่มากกว่า

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรศึกษาหาประสิทธิภาพของการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนที่มีต่อการสอนภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำแท้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ
- 2.2 ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะและการจัดการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ในกลุ่มสาระอื่นๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2559). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ณัฐวรรณ นิธิสมบัติสถิต, รังสรรค์ มณีเล็ก และ สุกฤทธิ์ มิ่งสมร. (2564). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่าน เขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่เกาะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแม่ฮ่องสอน เขต 2. วารสาร การบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น, 7(10), 207-218.
- ดุขฎิพร ชานโรศานต์. (2526). ปัญหาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช. (2556). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ลัดดาวัลย์ พงษ์เขตกรณ์. (2562). การพัฒนาหนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด คล่องแคล่วคำควบกล้ำ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 4(3), 373-388.
- ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2523). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- สุดารัตน์ เอกวาณิช. (2520). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- แสงระวี ณรงค์ชวนะ. (2542). การสร้างชุดการสอนการอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.